

Tomáš Chalupa
ministr životního prostředí

Vážím si konkrétní práce neziskových organizací

Vážení čtenáři,

první číslo časopisu *Ochrana přírody* v roce 2013 je věnováno práci záchranných stanic pro handicapované živočichy. Jsem si vědom, že záchrana volně žijících zvířat, která se ocitla v nouzi, není a nebude klíčovým problémem ochrany naší přírody. Nemá přímý vliv na ochranu našich ekosystémů, biotopů, ani nijak významně neovlivňuje biodiverzitu či populace ohrožených druhů. Přesto tuto aktivitu považuji za nesmírně důležitou.

Často od svých kritiků slyším, že se ministerstvo pod mým vedením odvrací od problematiky ochrany přírody a krajiny. Ve skutečnosti se snažím ustupovat od ideologických hádek a podporovat racionální diskusi. Představa, že lidé si neváží přírody a chtějí ji zničit, je mylná. Drtivá většina z nich se chce procházet lesem a ne v něm kácet stromy. Ochrana přírody může spočívat v prostém faktu, že lidé si přírody váží a mají k ní pozitivní vztah bez ohledu na případné aktivistické zapojování do různých abstraktních debat.

Ministerstvo životního prostředí vždy podporovalo činnost záchranných stanic a v roce 1998 stálo u vzniku funkčního celorepublikového záchranného systému pro handicapovaná zvířata, který v podobě Národní sítě záchranných stanic v té době inicioval Český svaz ochránců přírody. Současný stav, kdy na kterémkoliv místě v republice existuje subjekt, který odpovídá za včasný příjem a odbornou péči o jakéhokoli lidmi nalezeného živočicha, je jedinečný nejen v Evropě, ale i na celém světě. Zejména proto, že se kromě péče o poraněná zvířata věnuje odbornému poradenství a v mnoha případech i systematické výchově a osvětě veřejnosti. Rostoucí počet záchranných stanic zařazených do této sítě, zvyšující se počet zvířat, kterým se dostalo pomoci, a v neposlední řadě i rostoucí počet návštěvníků stanic či absolventů jejich výchovných programů svědčí o tom, že tento projekt veřejnost přijala a že má smysl.

Jsem rád, že podobně jako Ministerstvo životního prostředí začínají význam a nenahraditelnost tohoto projektu ve stále větší míře chápat i krajské úřady a jejich podpora záchranným stanicím síť rok od roku narůstá. Uvítal bych, kdyby část zodpovědnosti na sebe přijaly i subjekty, které se na zraňování zvířat přímo či nepřímo podílejí. Mám na mysli zejména provozovatele distribučních sítí elektrické energie, dopravních koridorů či výrobce dopravních prostředků, ale třeba také architektky či zemědělské hospodáře.

O tom, jak se chovat při kontaktu s volně žijícím živočichem, se děti stále v žádné učebnici nedočkou. A přitom nesprávné chování člověka ke zvířatům je nejčastějším důvodem, proč se o ně musejí záchranné stanice postarat. Praktická zkušenost, kterou tyto stanice nabízejí, je často cennější než teoretické biflování dat. To je cesta, kterou bychom měli jít.

Podporuji všechny, kteří se snaží zachovat alespoň část z toho, co zdědili po svých předcích, pro budoucí generace. Ať už ochraňují kulturní památky, přírodní hodnoty, nebo zajišťují chod záchranných stanic pro živočichy v nouzi. Nezastírám, že si v neziskovém sektoru vážím více než ideových cvičení konkrétní činnosti ve prospěch naší přírody. A péče o handicapované živočichy tam určitě patří. Proto Ministerstvo životního prostředí i přes rozpočtové úspory považuje podporu takových aktivit za jednu ze svých priorit.

System záchranných stanic v ČR

Dne 27. listopadu 2012 uspořádal Český svaz ochránců přírody ve spolupráci s Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR odbornou konferenci *Národní síť záchranných stanic – systém záchrany handicapovaných živočichů*. Konference se konala pod záštitou ministra Tomáše Chalupy na Ministerstvu životního prostředí a problematice je věnováno toto číslo *Ochrany přírody*. Kompletní prezentace z konference jsou ke stažení na stránkách Národní sítě záchranných stanic <http://www.zvirevnuouzi.cz>.